

▶ 31 Enero, 2015

PASSIÓ DE COL·LECCIONISTA ■ Vicenç Furió va estudiar a la UB i n'és professor del departament d'Història de l'Art. Dos motius pels quals el llibre que li ha editat el centre i l'exposició que acull l'Edifici Històric de la plaça Universitat li creen un legítim sentiment d'il·lusió. El gravat dels segles XV al XIX és una de les grans dèries d'aquest manresà, que fa més de vint anys va iniciar la recerca d'estampes arreu del continent

El manresà Vicenç Furió reivindica l'art del gravat antic amb un llibre i una exposició

▶ El fons personal de tres-centes estampes nodreix un projecte que té la col·laboració de la **Universitat de Barcelona**

TONI MATA I RIU | BARCELONA

■ Més de dues dècades de passió pel col·leccionisme es despleguen per les pàgines del llibre *El arte del grabado antiguo*, una publicació de bella factura del segell editorial de la **Universitat de Barcelona** que firma el manresà Vicenç Furió (1957), primer alumne i després professor de la institució en una trajectòria docent que supera els trenta anys. Concebuda com una obra de «divulgació especialitzada», el llibre acompanya i transcendirà l'exposició d'una quarantena d'estampes del fons personal del bagenc, que es pot visitar fins al dia 20 de febrer tant al vestíbul com a la biblioteca de l'Edifici Històric de la UB, a la plaça Universitat de la Ciutat Comtal.

«Els gravats antics són els que van del segle XV a principi del XIX, de Dürer a Goya, per dir-ho amb dos noms emblemàtics», explica Furió, que conserva uns tres centenars de làmines d'autors com Rembrandt, Piranesi, Maella, Hogarth, Goltzius i els dos esmentats, entre molts altres. Un conjunt del qual n'ha extret 130 exemplars per il·lustrar el llibre, un treball que qualifica de «molt personal i fruit de la meua experiència».

El gravat és una creació artística que es pot reproduir mecànicament, a diferència de la pintura i el dibuix. Furió explica que, «durant els segles XVI i XVII, de cada gravat se n'imprimien uns centenars de còpies. Es podia arribar al miler, però no era un procés infinit, perquè les matrius es desgastaven o bé es perdien». Des de l'òptica del col·leccionista, el tema no és un fet menor: «quants gravats es conserven d'una mateixa tirada? Segur que més de la meitat s'han perdut, i una quarta part està en circulació en museus, biblioteques, fons particulars o bé són a la venda». Un exemple n'és *El descenso de la Sagrada Familia en el viaje a Egipto*, un gravat de Mariano Salvador Maella del qual Furió en posseeix una de les quatre còpies conegudes.

El renom de l'artista, la raresa de l'obra, l'estat de conservació i la qualitat de la impressió són aspectes que fan pujar el preu d'un gra-

Albrecht Dürer és l'autor del gravat «El cuiner i la seva dona» (1496)

L'italià Giovanni Battista Piranesi és un dels grans artistes de gravat del segle XVIII. En aquest, va recrear la Piazza del Popolo de Roma

«Dona ajaguda», una obra de Rembrandt datada l'any 1658

PUB. UNI. BARCELONA. 48 EUROS. 208 PÀGINES

vat antic en el mercat, les peces més barates dels quals poden taxar-se a partir del mig centenar d'euros. Furió admet que amb el coneixement s'arriba allà on no ho fa la butxaca, i afegeix que «l'emo- cció de trobar un tresor» és un dels al·licients de tot col·leccionista, si bé això et passa cada dos o tres anys». Abans de la irrupció d'Internet, ja havia recorregut comer-

Vicenç Furió, davant de gravats que s'exposen a la UB

ços i antiquaris d'arreu d'Europa, un pòsit que fa poc es va traduir en l'intercanvi amb una galeria italiana d'un Piranesi per una estampa

de Philipp Galle que va seduir Furió perquè, «datada cap al 1600, és la primera representació important d'un taller de gravadors».

El llibre és un convidat a penetrar en un àmbit de la història de l'art «que s'hauria de conèixer més», opina el manresà. Però, per fer un primer tast, l'exposició és una ocasió excel·lent d'admirar obres d'un virtuosisme extraordinari. Furió parla en la mostra de l'apreciació i els valors del gravat antic, les grans estampes al burí, les llums, les ombres i el color, i les petites obres mestres. Peces com la *Festa flamenca* de Nicolas de Bruyn, el *Capritx amb ruïnes* de Marco Ricci i *El rescat d'Èdip* de Salvador Rosa expliciten el valor artístic intrínsec d'un fons al qual Furió no dedica la insistència dels primers anys però sí la constància de qui encara sent pessigolles quan és davant d'una oportunitat a la qual ningú més no ha prestat atenció.